

Sećanja

Izvornik: "Viel mehr als nur die Antwort auf meine Frage" - Rudolf Steiner als Seelsorger / Wolfgang Gädke (Urachhaus, 2. Auflage 2017)

Rudolf Steiner kao dušebrižnik

Niklaus Fiechter, rođen 1914, bio je sin švajcarskog profesora Ernsta Fiechtera, arheologa i arhitekte, koji je kasnije postao sveštenik Zajednice hrišćana. Niklaus je pohađao waldorfsku školu u Stuttgartu. Pri repariranju neke kožne lopte on je povredio svoje desno oko sa šrafcigerom tako, da je lekar koji ga je pregledao, zbog opasnosti od simpatičke oftalmije, savetovao da se oko izvadi. Neki drugi lekar uprkos ovoj opasnosti je odbio ovaj savet. Tako su se roditelji obratili Dr. Ottu Palmeru sa kliničko-terapeutskog instituta u Stuttgartu.

„On je imao hrabrosti, da me primi na pregled i da preuzme odgovornost, te tako da usmeri sudbinu. U toku 3-4 dana ja sam bio 'upakovan' u ledeno-hladne čaršave, koji su svaka 2 sata morali da se promene. Ova hladna potpuna pakovanja bila su teško izdržljiv ispit za mene – kao i za moju okolinu (tada još nije bilo antibiotika). Majka je došla sa velikom korpom za veš i sa ledeno-hladnom vodom. Jedan krevetski čaršav je bio natopljen time, zatim iscedeđen i ja sam bio – šake i ruke priljubljene sa strane tela – zategnuto upakovan, od vrata do stopala. Sebi sam izgledao kao mumija. Po prilici su mi sa strane pri ublaženoj proceduri bile postavljene dve zagrejane flaše, tako da ne postanem sasvim ledenica. Moja majka je morala da mi čita, da bi vreme brže prošlo ...

6. maja 1924. je Dr. Steiner prvi put došao kod mene. Tada sam baš bio desetogodišnjak. On je zahtevao više obloga sa *Zinkum metallicum* D5 u predelu bubrega. 19. juna sam ponovo predstavljen Dr. Steinera, tada mi nije bilo naročito dobro, i činilo se da je on štaviše zbog mog lošeg stanja dan ranije nego što je bilo planirano otputovao iz Koberwitza. Tamo je upravo bio održao Poljoprivredni kurs. Ovog puta on je propisao, da mi se oblozi stavlju na oči, od jedne mešavine stipse – *Kalium iodatum* i *Aesculin*. Lekarima je rekao, da time mogu da se izbegnu eteriske snage iz kosmosa ... Tog 19. juna 1924. dobio sam takođe jednu meditaciju od Dr. Steinera. On je stajao pored prozora i pisao ovu meditaciju za mene na jednom bloku za recepte kliničko-terapeutskog instituta. On je stajao tu ... gledao u daljinu, tako da sam dobio utisak, da se on bavi sa nekim duhovnim posmatranjem. Onda je glasno i jasno izgovarao pojedine reči, koje je potom zapisivao. Zatim je ponovo gledao daleko ... izgovarao pojedine reči i iste opet zapisivao. Tako je nastala ova meditacija:

*Sijaju zvezde
Noć je
Mir ispunjava prostor
Sve čuti
Ja osećam mir*

*Ja osećam čutanje
U mom srcu
U mojoj glavi
Bog govori
Hrist govori.*

Istovremeno sam primetio, da su se kod njega odigrala neka unutrašnja kretanja, kao da se u njemu nešto dešavalo, što je bilo daleko veće, nego to, što je zatim bilo izgovoreno i zapisano ...

4. septembra 1924. sam poslednji put video Rudolfa Steinera u Stuttgartu. Mnogi ljudi su sedeli u čekaonici kliničko-terapeutskog instituta i čekali satima na njegov dolazak. Pošto sam sve slikovnice i 'kućice u vrtu' znao napamet, ostavio sam moju majku da sama čeka i otišao u vrt, da skratim vreme. Tada se iznenada pojavio na putu auto sa Rudolfom Steinerom. Ja sam stajao upravo na putu kao osoba koja čeka. Gospodin obučen u crno je izašao iz auta i šta sam ja video: on je nosio čvrste čizme za jahanje (do kolena), i uprkos dugom putu koji je imao za sobom, uputio se sigurnim korakom ka ulazu klinike. Kasnije sam bio pozvan u lekarsku sobu. Ovog puta dao je iznova spoljašnja uputstva. Apotekari Spiess i Spörr su morali da naprave jedan preparat, mešavinu od anđelike i zove za obloge preko bubrega. Te dve supstance je najpre trebalo 10 minuta grejati pri 37° , zatim kratko da provre na 100° i potom još jednom 10 min. držati na 37° . Ovu – ne baš sasvim lako prozirnu farmaceutsku – pripremu ja navodim, da bih Vam pokazao, kako je Rudolf Steiner stvaralački postupao kod svojih lekova već prilikom pripremanja ...“ [Sledi karakterisanje supstanci i snaga, koje sadrži ovo pripremanje.]

Početkom januara 1925. Niklaus Fiechter je bio sa svojim roditeljima u Dornachu. Rudolf Steiner je već bio bolestan i ležao je u krevetu u svojoj sobi Stolarske radionice. Malo ljudi je moglo da dođe kod njega. Uprkos tome on je primio Niklausa i njegovu majku.

„6. januara 1925. gospođa Dr. Wegman nam je iznenada saopštila, da mi u 12:00 sati treba da dođemo u Stolarsku radionicu. Ona nas je sačekala na ulazu u atelje. Kroz jedna vrata, koja su bila povezana sa velikom salom, u kojoj su se tokom božićnog vremena održavala predavanja i božićne igre, moglo se ući u njegov atelje. Mi smo čekali u jednom malom predvorju. Tu je na jednom od stolova bilo mnoštvo pisama, dokumenata, et cetera. Tada je Dr. Wegman otvorila vrata ateljea. Moja majka je ostala skromno da stoji na ulaznim vratima. Ja sam sasvim sâm morao da prođem kroz veliku prostoriju. Isprva sam video samo enormnu, veliku Hristovu statuu – inače ništa. Tek tada sam video neposredno pred tim krevet Rudolfa Steinera. Nije bilo lako proći kroz tu prostoriju, koju ja naravno nisam poznavao, i sasvim sâm prići Rudolfu Steineru. A ja sam imao tek deset i po godina. Rudolf Steiner je ležao u svom krevetu u beloj pižami. Iza njegove glave, tik uz krevet stajale su nagomilane knjige. On je seo na ivicu kreveta, pozdravio me i zatim dugo i duboko gledao u moje bolesno oko, pošto je

skinut zavoj. Šta je on pitao, ili šta je rekao, više se ne sećam. Bio sam toliko potresen blizinom Rudolfa Steinera i ogromnom Hristovom figurom iza njegovog kreveta, da je sve u meni postalo strahopoštovanje. Prostorija je nestala, sve je bilo daljina, svetlost i toplota. Na kraju je on položio svoju šaku na moju glavu i rekao: 'Dobro je tako'. Ove reči sam primio, i nikada ih više nisam zaboravio.

Ovaj poslednji susret je bio sasvim naročit poklon. Rudolf Steiner, čije je fizičko telo 1925. god. bilo postalo već sasvim slabo, našao je još snage, da jednog mališana primi i da mu prenese ohrabrenje i snagu na njegovom budućem životnom putu.“ (zapisano jula 1988, Arhiv Goetheanuma)

Niklaus Fiechter je kasnije sâm postao lekar. Njegovo oko je ostalo sačuvano.

Preveo S. N.